

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 4/2016-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. januára 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Malichom, advokátska kancelária, Dunajská 25, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 32/2014 z 31. júla 2014, ako aj rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Cob 165/2013-732 z 3. decembra 2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Cob 313/2013-756 z 15. januára 2014 a v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č. k. 28 Cb 2/2009-376 z 21. októbra 2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. novembra 2015 doručená sťažnosť, v ktorej [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľ“) namieta

porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Obdo 32/2014 z 31. júla 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“), ako aj rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Cob 165/2013-732 z 3. decembra 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 2 Cob 313/2013-756 z 15. januára 2014 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“) a v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) č. k. 28 Cb 2/2009-376 z 21. októbra 2010 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“).

Podrobne popisujúc skutkový stav veci sťažovateľ namieta, že uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 32/2014 z 31. júla 2014, krajského súdu č. k. 2 Cob 165/2013-732 z 3. decembra 2013 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 2 Cob 313/2013-756 z 15. januára 2014 a v spojení s rozsudkom okresného súdu č. k. 28 Cb 2/2009-376 z 21. októbra 2010 *„odporujú čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru z dôvodu, že:*

a) sa nimi potvrdilo rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým sa vyhovel žalobe navrhovateľa v celom rozsahu, za situácie, kedy odvolací súd jasne a zrozumiteľne neodôvodnil, z akého dôvodu potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa, hoci sťažovateľ opakovane namietal voči viacerým nedostatkom oboch súdnych rozhodnutí (bod IV. sťažnosti),

b) sa rozhodlo v rozpore so záväzným právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky podľa ust. § 238 ods. 2 OSP, ktorým stanovil ďalší postup odvolaciemu súdu, čo ale tento súd nezohľadnil v rozhodnutia o Odvolaní (bod IV. sťažnosti),

c) sa sťažovateľovi odoprelo právo na dovolanie, keď Najvyšší súd odmietol Dovolanie so záverom, že nebol splnený dôvod podľa ust. § 237 písm. f) OSP, pričom tento záver nebol Najvyšším súdom riadne odôvodnený a podložený, nakoľko Najvyšší súd sa nevyjadril riadne k dôvodom sťažovateľa pre podanie Dovolania (bod V. sťažnosti);

d) *sa nejasne a nezrozumiteľne určila právomoc slovenských všeobecných súdov rozhodnúť v predmetnej právnej veci (bod VI. sťažnosti).*

e) *napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov sú arbitrárne, nakoľko sú nejasné a zmätočné a súdy v nich neskúmali a nedávali ústavne konformné odpovede na právne a skutkovo relevantné námietky sťažovateľa vznesené v súdnom konaní, v Odvolaní i v Dovolaní, pričom v odôvodnení napadnutých rozhodnutiach ani neuviedli, prečo tak neurobili, čo tiež znamená, že súdy jasne a zrozumiteľne neodôvodnili svoje rozhodnutia (bod VII. sťažnosti).“*

Sťažovateľ v sťažnosti bližšie konkretizoval dôvody a je toho názoru, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu a rozsudkom krajského súdu v spojení s uznesením krajského súdu a v spojení s rozsudkom okresného súdu došlo k zásahu do jeho práv garantovaných ústavou, listinou a dohovorom, a preto navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces [REDAKOVANÉ]..., garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.07.2014, sp. zn. 4 Obdo/32/2014, a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 03.12.2013, sp. zn. 2 Cob/165/2013-732, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15.01.2014, sp. zn. 2 Cob/313/2013-756, a v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava III zo dňa 21.10.2010, sp. zn. 28 Cb/2/2009-376, porušené bolo.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.07.2014, sp. zn. 4 Obdo/32/2014, Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 03.12.2013, sp. zn. 2 Cob/165/2013-732, uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15.01.2014, sp. zn. 2 Cob/313/2013-756, a rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 21.10.2010, sp. zn. 28 Cb/2/2009-376, sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava III na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný spoločne a nerozdielne nahradiť [REDAKOVANÉ] ako sťažovateľovi trovy konania vo výške 1.202,25 EUR, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej navrhuje, „... aby Ústavný súd Slovenskej republiky dočasným opatrením: odložil vykonateľnosť uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.07.2014, sp. zn. 4 Obdo/32/2014, a rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 03.12.2013, sp. zn. 2 Cob/165/2013-732, a v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava III zo dňa 21.10.2010, sp. zn. 28 Cb/2/2009-376.“.

Návrh na odklad vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí sťažovateľ odôvodňuje takto: „Keďže na základe vyššie uvedených dôvodov uplatnených sťažovateľom v ústavnej sťažnosti je možnosť, že napadnuté Uznesenie, Rozsudok, Rozhodnutie o právomoci, ako aj Rozsudok Okresného súdu budú zrušené, a že bezodkladným výkonom Uznesenia a Rozsudku v spojení s Rozsudkom Okresného súdu by mohlo súčasne prísť k neodstrániteľnému zásahu do práv sťažovateľa, navrhujeme, aby Ústavný súd SR rozhodol o dočasnom opatrení a odložil vykonateľnosť napadnutých právoplatných rozhodnutí. Tento návrh odôvodňujeme tým, že výkon právoplatného Rozsudku a Rozhodnutia o právomoci v spojení s Rozsudkom Okresného súdu by znamenal pre sťažovateľa ujmu spočívajúcu v úkonoch navrhovateľa smerujúcich k vymoženiu pohľadávky navrhovateľa aj v takom prípade, ak by Uznesenie, ako aj Rozsudok a Rozhodnutie o právomoci v spojení s Rozsudkom Okresného súdu boli Ústavným súdom SR zrušené a následne by bolo právoplatne rozhodnuté o vrátení veci na ďalšie konanie na Krajskom súde v Bratislave alebo na Okresnom súde Bratislava III. Snahu navrhovateľa začať voči sťažovateľovi bezodkladne proces výkonu právoplatného Rozsudku v spojení s Rozsudkom Okresného súdu dokladá aj predchádzajúce exekučného konanie vedené u súdneho exekútora JUDr. Soňa Stodolová pod sp. zn. EX 3333/2012, ktoré bolo začaté na základe Pôvodného rozsudku Krajského súdu v spojení s Rozsudkom Okresného súdu, a ktoré bolo zastavené v dôsledku Uznesenia NS SR.

Ujma, ktorá by mohla núteným výkonom právoplatného Uznesenia a Rozsudku v spojení s Rozsudkom Okresného súdu zo strany navrhovateľa, resp. povereného súdneho exekútora sťažovateľovi vzniknúť, je väčšia ako ujma, ktorá by mohla vzniknúť tretím osobám v prípade odkladu vykonateľnosti Uznesenia a Rozsudku v spojení s Rozsudkom Okresného súdu, pričom takýto odklad vykonateľnosti nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovení § 20, § 50 a § 53 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci a základným právom

alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto treba považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, I. ÚS 140/03).

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s porušením princípu právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 32/2014 z 31. júla 2014 a rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Cob 165/2013-732 z 3. decembra 2013 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 2 Cob 313/2013-756 z 15. januára 2014 a v spojení s rozsudkom okresného súdu č. k. 28 Cb 2/2009-376 z 21. októbra 2010, ktorým bolo vyhovené žalobe obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] proti sťažovateľovi ako žalovanému a sťažovateľ bol zaviazaný na zaplatenie pohľadávky v sume 34 148,44 € s úrokom z omeškania 14 % ročne od 1. apríla 2005 do zaplatenia, a zároveň na plnú náhradu trov konania.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Uplatnenie toho práva je podmienené splnením príslušných zákonných podmienok v zmysle čl. 46 ods. 1 a čl. 51 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Text ústavnoprávnej úpravy práva na súdnu a inú právnu ochranu obsiahnutý v listine je identický s textom ústavnoprávnej úpravy práva na súdnu a inú právnu ochranu obsiahnutom v druhej hlave ústavy. Preto výklad a aplikácia čl. 36 ods. 1 listiny je identická ako výklad a aplikácia čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch... Článok 6 ods. 1 dohovoru upravuje právo na spravodlivý súdny proces (spravodlivé konanie pred súdom).

Ústavný súd už konštatoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, t. j. právo na spravodlivý proces sa nezaručuje iba čl. 6 ods. 1 dohovoru, ale je implikované aj v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy, a to v čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 71/97, III. ÚS 53/09-36). Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu medzi základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 dohovoru nie je zásadná odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto ich porušenie skúma spoločne.

Článok 46 ods. 1 ústavy zakotvuje právo na súdnu a inú právnu ochranu. Právo na súdnu ochranu ako zásada výkonu súdnictva znamená, že každý, koho právo je ohrozené, dotknuté či porušené, môže sa obrátiť so žiadosťou o nápravu na nestranný a nezávislý súd. V čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy sa *expressis verbis* zakotvuje právo na súdnu ochranu s tým, že „podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon“. Zákonmi upravujúcimi podrobnosti o súdnej ochrane sú jednak zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) a jednak procesné predpisy, ako napr. Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „OSP“), (PL. ÚS 38/99). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Účelom čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje

každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia plynú (PL. ÚS 21/00). Právo na súdnu ochranu v zmysle dohovoru a judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva chápané ako právo na spravodlivý proces je vykladané od prípadu Golder v. Spojené kráľovstvo (rozhodnutie z 21. 2. 1975) ako právo na prístup k súdu, právo na súd určitej kvality so zárukami jeho nezávislosti a nestrannosti a právo na spravodlivé súdne konanie.

Podstatou základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy je podľa ústavného súdu (PL. ÚS 22/06) poskytnutie ochrany hmotnému právu účastníka súdneho konania. Rešpektujúc túto podstatu z uvedeného ústavného článku ústavný súd vyvodzuje prísny zákaz odmietnutia spravodlivosti (denegationis iustitiae). Zákaz odmietnutia spravodlivosti v podobe príkazu rozhodnúť o uplatnenom hmotnom práve účastníka súdneho konania má svoj základ v požiadavke na poskytnutie účinnej ochrany uplatnenému právu. Povinnosť „rozhodnúť“ znamená vo väčšine prípadov formulovať autoritatívnym spôsobom záväzný názor konajúceho súdu o predmete konkrétneho konania, čo sa prejavuje vo výroku súdneho rozhodnutia ako individuálneho právneho aktu. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dochádza vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej osoby alebo právnickej osoby (m. m. I. ÚS 35/98, II. ÚS 81/01, III. ÚS 53/09-36). Základné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v konaní. Takýmto predpisom je aj Občiansky súdny poriadok.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Podľa § 157 ods. 2 OSP súd v odôvodnení rozsudku uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré

skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a ústavne akceptovateľné.

V súlade s uvedeným ustanovením Občianskeho súdneho poriadku je teda povinnosťou všeobecného súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí súdov, na ktorých konanie predchádzalo konaniu na súde, ktorého rozhodnutie sťažovateľ napáda, nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Ústavný súd pripomína, že ústava rozdeľuje ochranu základných práv a slobôd medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (II. ÚS 122/05, III. ÚS 53/09) ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je

nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01) a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Uvedené zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodit' z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj v prejednanej veci.

Zásadná námietka sťažovateľa sa odvíja od tvrdenia, že „... *Krajský súd v Bratislave vydal rozhodnutie vo veci samej, ktorým potvrdil rozhodnutie Okresného súdu Bratislava III, pričom toto svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil, čím porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu.*“.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku nezaoberal námietkami sťažovateľa, čo ale mal, keďže „... *tieto námietky sa týkali podstaty sporu a mali byť vyhodnotené v rámci konečného rozhodnutia vo veci samej*“, pričom v prípade, ak tak neurobil, „... *mal svoj postup riadne a jednoznačne v odôvodnení vydaného rozsudku zdôvodniť*“. Sťažovateľ vidí porušenie svojich práv na súdnu ochranu v tom, že „... *Krajský súd v Bratislave sa v Rozsudku Krajského súdu riadne nevysporiadal*

s dôvodmi, pre ktoré sa stotožnil s rozhodnutím prvostupňového súdu (ktorý svoje rozhodnutie taktiež riadne neodôvodnil), a tým odňal sťažovateľovi právo na dostatočné a zrozumiteľné odôvodnenie rozhodnutia súdu.“

Podľa sťažovateľa *„Krajský súd v Bratislave taktiež stále náležite nezdôvodnil, prečo nevykonal dôkaz navrhovaný sťažovateľom v písomnom vyjadrení zo dňa 27.09.2010, v rámci ktorého by zaviazal navrhovateľa predložiť súdu účtovné doklady, na základe ktorých bola vypracovaná jeho účtovná závierka za rok 2004.“*

Sťažovateľ v sťažnosti rovnako uviedol, že *„... predložil Krajskému súdu v Bratislave taktiež viaceré rozhodnutia nižších súdov, konkrétne rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 1 Cob/30/2007, a Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3 Cob/149/2007, ktorými dokladal správnosť vlastného právneho posúdenia prípadu. V zmysle záverov Uznesenia NS SR, a teda záväzného právneho názoru, je zrejmé, že Krajský súd v Bratislave neodôvodnil, prečo pri sťažovateľovi nie sú naplnené liberačné dôvody v zmysle ust. § 135a ods. 3 Obchodného zákonníka, pričom túto otázku mal Krajský súd v Bratislave na základe Odvolania i neskoršieho Uznesenia NS SR podrobne preskúmať. Krajský súd v Bratislave sa tiež v odôvodnení napádaného rozhodnutia nikdy nevyjadril, či sú dané súdne rozhodnutia predložené sťažovateľom právne relevantné, resp. či ich právne závery odmieta z dôvodu odlišného skutkového stavu.“*

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uviedol: *„Už Okresný súd Bratislava III ako prvostupňový súd sa pritom dopustil v konaní viacerých pochybení, na ktoré upozornil sťažovateľ v Odvolaní. Sťažovateľ vo svojom Odvolaní proti Rozsudku Okresného súdu vytýkal prvostupňovému súdu, že sa v predmetnom rozsudku nevysporiadal okrem predložených listinných dôkazov, ani s najzásadnejšími právnymi otázkami v konaní, a síce, či boli splnené zákonne predpoklady pre vznik zodpovednosti za škodu konateľa podľa ust. § 135a ods. 1 až 2 Obchodného zákonníka v prípade sťažovateľa.“*

Podľa sťažovateľa *„Je... zrejmé, že druhostupňový súd ani prvostupňový súd riadne neodôvodnili v rámci svojich rozhodnutí, prečo pri sťažovateľovi odmietli uplatnenie liberačných dôvodov v zmysle ust. § 135a ods. 3 Obchodného zákonníka.“*

Podľa sťažovateľa „Krajský súd v Bratislave komplexne neskúmal splnenie podmienok vzniku zodpovedností za škodu podľa ust. § 135a ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka, namietanú sťažovateľom, pričom sa uspokojil s prevzatím tvrdení navrhovateľa, resp. jeho právneho zástupcu týkajúcich sa právneho posúdenia danej veci, a to napriek tomu, že sťažovateľ uvedené viackrát v konaní pred prvostupňovým súdom namietal.“.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej namietal, že „... na vyhlásení Rozsudku Krajského súdu dňa 03.12.2013 odznel de facto iba Výrok 1 a Výrok 2, ale nie Výrok 3. V písomnom vyhotovení Rozsudku Krajského súdu však už Výrok 3 figuruje, pričom v danom prípade, hoci sa predmet konania Výroku 3 týkal rozhodnutia o náhrade trov konania, mal byť daný výrok vyhlásený spolu s ostatnými výrokmi rozsudku na verejnom pojednávaní. Jednalo sa totiž o rozhodnutie prijaté vo forme rozsudku, pričom podľa ust § 156 ods. 1 OSP rozsudok sa vyhlasuje vždy verejne. Postupom Krajského súdu v Bratislave sa teda porušila základná zásada civilného procesu; zásada verejného vyhlásenia rozsudku.“.

Podľa sťažovateľa „... tak Okresný súd Bratislava III, ako aj Krajský súd v Bratislave sa zaoberali a v odôvodnení svojich rozhodnutí argumentovali iba dôkazmi, ktoré boli predložené zo strany navrhovateľa, resp. jeho právneho zástupcu (najmä výpismi z bankového účtu spoločnosti [REDACTED]), t. j. dôkazmi dokladajúcimi nárok navrhovateľa na náhradu škody, ale vôbec sa nevenovali posúdeniu dôkazov, ktoré sťažovateľ, resp. jeho právny zástupca predložil na svoju obranu voči podanej žalobe“.

Sťažovateľ rovnako namietal zásah do označených ustanovení ústavy, listiny a dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, keď ani najvyšší súd sa podľa názoru sťažovateľa „... nevysporiadal riadne s námietkami sťažovateľa v Dovolaní, keďže toto odmietol iba s poukazom na údajne dostatočné odôvodnenie Rozsudku Krajského súdu“, a že najvyšší súd sa iba „formálne vyjadril k odôvodneniu Rozsudku ako celku, pričom vôbec neposudzoval jednotlivé námietky sťažovateľa, ktoré tento podával počas celého priebehu konania“. Sťažovateľ v sťažnosti odmieta tvrdenia najvyššieho súdu uvedené v napadnutom uznesení, podľa ktorých „... neznamená porušenie ust. § 237 písm. f) OSP

také neúplné zistenie skutkového stavu, ktoré možno označiť za vedúce k vydaniu nesprávneho rozhodnutia“.

Sťažovateľ „... namietal v Dovolaní... skutočnosti, v zmysle ktorých v rámci konania, ktoré predchádzalo vydaniu Rozsudku Krajského súdu, Krajský súd v Bratislave porušil procesné práva sťažovateľa ako účastníka konania, keď ignoroval námietku sťažovateľa... čo zakladá dovolací dôvod podľa ust. § 237 písm. f) OSP“. Podľa sťažovateľa najvyšší súd *„zmaril obranu sťažovateľa v dovolacom konaní“.*

Sťažovateľ v sťažnosti rovnako uvádza, že „... podľa nášho názoru [bola] daná právomoc nemeckých súdov, nie slovenských súdov na prejednanie danej veci“.

Podľa sťažovateľa sa „Krajský súd v Bratislave... v rámci odôvodnenia Rozhodnutia o právomoci sám nezaoberal právomocou konať prvostupňového súdu a neprijal v tomto smere žiadne vlastné závery, iba odkázal... na... zrušené Uznesenie o právomoci“, čo má podľa sťažovateľa jednoznačne vyplývať z formulácie odôvodnenia rozsudku krajského súdu, kde, ako uvádza sťažovateľ, „... odvolací súd napravil pochybenie súdu prvého stupňa a zaslal účastníkom uznesenie, v ktorom súd prvého stupňa podrobne zdôvodnil, prečo má zato, že je daná právomoc na konanie Okresného súdu Bratislava III“. Sťažovateľ voči krajskému súdu namieta, že *„... v uvedenej argumentácii nepridal žiaden vlastný názor“.* Podľa sťažovateľa *„Keďže pred podaním tejto ústavnej sťažnosti Krajský súd v Bratislave rozhodol tak, že Uznesenie o právomoci vydané Okresným súdom Bratislava III zrušil v celom rozsahu, stratilo relevanciu aj odôvodnenie samotného Rozsudku Krajského súdu, ktoré výslovne odkazovalo na toto rozhodnutie vo veci právomocí slovenských súdov.“.* Sťažovateľ preto rozsudok krajského súdu považuje za zmätočný a nepreskúmateľný, keďže odkazuje na neexistujúce rozhodnutie iného súdu nižšieho stupňa.

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ zastáva názor, že uvedené všeobecné súdy porušili jeho základné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

Ústavný súd po preskúmaní skutkových a právnych záverov vyslovených v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 32/2014 z 31. júla 2014, rozsudku krajského súdu č. k. 2 Cob 165/2013-732 z 3. decembra 2013 v spojení s uznesením krajského súdu č. k.

2 Cob 313/2013-756 z 15. januára 2014 a v spojení s rozsudkom okresného súdu č. k. 28 Cb 2/2009-376 z 21. októbra 2010 dospel k záveru, že tieto sú ústavne konformné.

Z napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že tento súd sa v celom rozsahu stotožnil so závermi rozsudku okresného súdu a tiež s jeho odôvodnením. V napadnutom rozsudku krajský súd uviedol: „*Odvolací súd má zato, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dostatočné dokazovanie a rozhodnutie riadne zdôvodnil. Odvolací súd vady vytknuté Najvyšším súdom Slovenskej republiky odstránil, a opätovne sa stotožnil s vyhodnotením dôkazov tak, ako v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol súd prvého stupňa, a stotožnil sa aj s právnym posúdením veci zhodne ako súd prvého stupňa uviedol v odôvodnení.*

Odvolací súd preto rozsudok súdu prvého stupňa ako vo výroku vecne správny podľa §219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.“

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Krajský súd v napadnutom rozsudku poukázal na to, že „*Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaciemu súdu vytkol, že dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nezodpovedá zákonnej požiadavke riadneho odôvodnenia. Vytkol, že tak súd prvého stupňa, ako ani odvolací súd sa nevysporiadali s námietkou týkajúcou sa právomoci nemeckých súdov konať vo veci. Poukázal na ust. § 103 O. s. p. Vytkol tiež, že súd prvého stupňa vydal uznesenie dňa 31.12.2007 tak, že právomoc konať vo veci má Okresný súd Bratislava III, avšak uznesenie nebolo účastníkom expedované a bolo nariadené pojednávanie. Konštatoval, že súd prvého stupňa nevykonala všetky odporcom navrhované dôkazy (účtovné doklady vypracované nemeckou firmou [REDACTED]). S otázkou nevykonania dôkazov sa nevysporiadal ani odvolací súd, iba vykonanie dôkazov označil za irelevantné. Tiež sa nevysporiadal s právnymi názormi vyslovenými v rozsudku Krajského súdu v Prešove 1 Cob/30/2007 a Krajského súdu v Bratislave 3 Cob/149/2007 a uznesením NS SR 1 Obo/16/2008.“*

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že „*odvolací súd opätovne preskúmal rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa § 212 ods. 1 O. s. p. s verejným vyhlásením rozsudku podľa § 214 ods. 2 O. s. p. Oboznámil sa s dokladmi na vec sa vzťahujúcimi, s dôkazmi vykonanými pred súdom prvého stupňa, s dôvodmi uvedenými v odvolaní odporcu, ako aj s vyjadrením navrhovateľa k odvolaniu a vo vzťahu viazanosti právneho názoru dovolacieho súdu a po takto preskúmanom spisovom materiáli dospel opätovne pomerom hlasov 3:0 k záveru, že odvolaniu odporcu nie je možné vyhovieť.*

Pokiaľ sa týka prvej námietky odporcu, že súdy sa nevysporiadali s otázkou právomocí konať pred slovenským súdom, v tejto súvislosti odvolací súd napravil pochybenie súdu prvého stupňa a účastníkom zaslal uznesenie súdu prvého stupňa 28 Cb/93/2005-146 zo dňa 31.12.2007, v ktorom súd prvého stupňa podrobne zdôvodnil, prečo má zato, že je daná právomoc na konanie Okresného súdu Bratislava III. V odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval, že vzťah navrhovateľa a odporcu v prejednávanej veci je vzťahom medzi navrhovateľom ako spoločnosťou a odporcom ako konateľom spoločnosti a nie spoločníkom, ako vyplývalo zo stanov navrhovateľa § 15, podľa ktorého mohla byť dohoda o voľbe právomocí súdov pri sporoch medzi navrhovateľom ako spoločnosťou a jej spoločníkmi. Odporca bol u navrhovateľa konateľom nie spoločníkom, teda je daná právomoc na konanie Okresnému súdu Bratislava III.

Pokiaľ sa týka ďalšej námietky nevykonania všetkých dôkazov navrhnutých odporcom, k uvedenému zaujíma odvolací súd nasledovné stanovisko:

Z vykonaného dokazovania bolo nesporne preukázané a nebolo to vyvrátené ani odporcom, že v období od 4.4.2003 do 20.10.2003 odporca ako konateľ navrhovateľa vybral z účtu navrhovateľa finančné prostriedky v celkovej výške po prepočte na eura v sume 34.148,44 Eur, ktoré finančné prostriedky použil na chod a prevádzku spoločnosti [REDAKOVANÉ], ktorá bola personálne a majetkovo prepojená s navrhovateľom. Odporca na takúto dispozíciu s finančnými prostriedkami nemal súhlas druhého spoločníka [REDAKOVANÉ]. Fakturačný systém neodôvodňoval výber finančných prostriedkov z účtu navrhovateľa a ich použitie do spoločnosti [REDAKOVANÉ]. V spoločnosti navrhovateľa odporca vykonával funkciu konateľa, finančné prostriedky bol oprávnený použiť len v prospech navrhovateľa. Uvedené výbery navrhovateľovi riadne nezdokladoval a nezaúčtoval. Súd prvého stupňa správne skonštatoval, že navrhovateľ a spoločnosť [REDAKOVANÉ], boli dve samostatné

spoločnosti s vlastným účtovníctvom. Odporca sa snažil dôkazné bremeno svojho tvrdenia preniesť na navrhovateľa tým, že žiadal aby súd zaviazal navrhovateľa na predloženie účtovných dokladov vypracovaných nemeckou účtovníckou spoločnosťou [REDACTED], na základe ktorých bola vypracovaná účtovná závierka za rok 2004, v ktorej by boli zistené nezrovnalosti.

Odvolací súd je toho názoru, že vykonaním uvedeného dôkazu nie je možné zaťažiť navrhovateľa, pretože bremeno tvrdenia obrany odporcu spočíva výlučne na odporcovi. Súd prvého stupňa správne v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na znenie ust. § 135a ObZ, na povinnosti konateľa spoločnosti vyplývajúce z jeho postavenia konateľa, ako aj na riziko nahradenia škody, pokiaľ sa preukáže, že svoje povinnosti konateľ porušil. Taktiež súd prvého stupňa v danej súvislosti správne aplikoval ust. § 261 ods. 3 a 373 ObZ.

Odporca ako konateľ spoločnosti navrhovateľa bol povinný postupovať v súlade so zákonom o účtovníctve a daňovými predpismi. Je nesporné, že odporca neunesol dôkazné bremena tvrdenia svojej obrany, keď nevedel finančné prostriedky v inkriminovanom období navrhovateľovi vyúčtovať a tieto ani navrhovateľovi nevrátil. Preto skúmanie dokladov [REDACTED], nie je podstatné pre posúdenie zodpovednosti odporcu voči navrhovateľovi vyplývajúce z jeho postavenia konateľa spoločnosti. Navrhovateľ predložil súdu účtovnú závierku za roky 2003 a 2004, ktoré boli pre posúdenie nároku navrhovateľa relevantné. K namietaným nezrovnalostiam v účtovníctve sa dostatočným spôsobom vyjadril konateľ navrhovateľa a jeho právny zástupca a vyplýva to aj z listu účtovnej spoločnosti [REDACTED] zo dňa 31.1.2005. “.

Sťažovateľ proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal dovolanie. Najvyšší súd v napadnutom uznesení, ktorým dovolanie odmietol, uviedol: „Vo veci právneho posúdenia [sťažovateľ] namieta nesprávny postup súdu, ktorý sa náležité nezaoberal predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu žalovaného voči žalobcovi podľa ust. § 135a ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka a v nadväznosti na ust. § 373 a nasl. v spojení s ust. 757 Obchodného zákonníka. Na základe vyššie uvedených skutočností navrhuje napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu v napadnutej časti zamietnuť, prípadne rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu opätovne vrátiť na ďalšie konanie...”

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací... najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Dospel

k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, preto je potrebné ho podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietnuť.

Z príslušných ustanovení O. s. p. je zrejmé, že dovolaním ako jedným z mimoriadnych opravných prostriedkov nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu, ale možno ním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Podľa § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v procesnej forme rozsudku, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.) alebo rozsudok odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu, vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), alebo rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu znaky vyššie uvedených rozhodnutí nemá. V prejednávanej veci odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava III ako súdu prvého stupňa vo veci samej potvrdil, avšak vo výrokovej časti svojho rozhodnutia prípustnosť dovolania nevyslovil. Rovnako nejde o potvrdenie takého rozsudku prvostupňového súdu, ktorým by súd prvého stupňa vo svojom výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p., vzhľadom na ktorú skutočnosť je nepochybné, že dovolanie žalobcu v zmysle ust. § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. prípustné nie je.

Dovolateľ v prvom rade namieta procesné pochybenie odvolacieho súdu, keď vo veci nenariadil pojednávanie a tak mu odňal možnosť vyjadriť sa meritórne k prejednávanej veci ako aj pochybenie súdu pri vyhlásení rozsudku a jeho vyhotovení ohľadne výrokovej časti týkajúcej sa náhrady trov konania, ktorý je v rozpore s ust. § 156 ods. 4 O. s. p. V danom prípade odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s vykonaným dokazovaním súdom prvého stupňa, ako aj zo zisteným skutkovým a právnym stavom veci, a preto nebolo potrebné nariadovať pojednávanie podľa § 214 ods. 1 O. s. p. a vykonať dokazovanie podľa § 213 ods. 3 O. s. p. Odvolací súd pri rozhodovaní postupoval v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p.

Rozsudok bol vyhlásený verejne v súlade s ust. § 156 ods. 3 O. s. p., t. j. bolo oznámené miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najneskôr 5 dní pred jeho vyhlásením (č. 1. 717). Taktiež znenie výroku rozsudku uvedené v zápisnici z pojednávania (č. 1. 725) je v zásade totožné so znením výroku v písomnom vyhotovení rozhodnutia § 156 ods. 4 O. s. p. Nie je porušením tejto zásady, ak súd vo výroku rozhodnutia, ktoré verejne vyhlási, ak ohľadne trov konania, odkáže na písomné vyhotovenie rozhodnutia a stačí ak len uvedie, ktorý z účastníkov má právo na ich náhradu, čo je v súlade s ust. § 151 O. s. p. V spornom prípade odvolací súd tretím výrokom rozhodoval o náhrade trov konania prvostupňového konania, ktorý o ich náhrade rozhodol osobitným uznesením č. k. 28Cb/2/2009-635 zo dňa 09.01.2013 (§ 151 ods. 1 O. s. p.), voči ktorému žalovaný podal odvolanie. Ak súd rozhoduje uznesením o trovách konania, netreba nariaďovať pojednávanie (§ 167 O. s. p.) a súd je viazaný uznesením, len čo bolo doručené účastníkom. Z dôvodu hospodárnosti je postup odvolacieho súdu v súlade so zákonom, že rozhodnutie vo forme uznesenia zahrnul spolu do písomného vyhotovenia rozsudku vo veci samej. Týmto postupom odvolacieho súdu nebola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 pís. f) O. s. p. (v znení účinnom do 31. 12 2014). Pritom voči rozhodnutiu o trovách konania odvolacím súdom nie je prípustný opravný prostriedok (§ 239 ods. 3 O. s. p. v znení účinnom do 31.12. 2014).“

Najvyšší súd v napadnutom uznesení ďalej uviedol, že „... Ak súd o žalobe rozhodol meritórne, zahrňa toto konanie tiež záver, že je daná právomoc súdu a nevydáva o tom samostatné uznesenie. Správne odvolací súd v uznesení č. k. 1 Cob/ 313/2013-756 zo dňa 15.01.2014 v odôvodnení uviedol, že unesenie okresného súdu o tom, že vo veci je oprávnený konať nemal vydávať a preto ho ako nadbytočné v zmysle § 221 ods. 1 písm. i/ O. s. p. zrušil, keďže dôvody na jeho vydanie neexistovali. Proti tomuto uzneseniu v zmysle ust. § 202 ods. 3 pís. a/ O s. p. nie je prípustné odvolanie. Dodatočné zrušenie uznesenia Okresného súdu Bratislava III (na základe podaného opravného prostriedku žalovaným) po vyhlásení rozsudku v merite veci odvolacím súdom (03. 12. 2013) a jeho právoplatností (07.01. 2014) nezakladá vadu konania, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.).“

Najvyšší súd v napadnutom uznesení rovnako uviedol, že «*Vo vzťahu k námietke žalovaného, že neboli vykonané všetky navrhované podľa dovolateľa relevantné dôkazy jednoznačne dovolací súd uviedol, že „samotné nevykonanie navrhovaných dôkazov nemožno kvalifikovať ako odňatie práva konať pred súdom“ ako to nesprávne interpretuje dovolateľ. Preto nie je tu daný dovolací dôvod podľa § 238 ods. 2 O. s. p...*

Rovnako aj nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom nie je postupom, ktorým by súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom. Platí to aj o takom dôkaze, ktorý účastník zo svojho subjektívneho hľadiska považuje za vysoko významný. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané, patrí výlučne na posúdenie súdu a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O. s. p.). Aj v prípade, že by súd nevykonal taký dôkaz, ktorý by bol podľa účastníka spôsobilý privodiť zvrat v skutkových zisteniach, mohol, by mať tento jeho postup za následok neúplné zistenie skutkového stavu (vedúce k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však k odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, dovolací súd naň síce prihliada z úradnej povinnosti, avšak samotná existencia tzv. inej vady konania na založenie prípustnosti dovolania nepostačuje. Spôsobilým dovolacím dôvodom je len vtedy, ak sú splnené podmienky prípustnosti dovolania vymedzené v ustanovení § 238 O. s. p.

Dovolateľ napokon tvrdí, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). V prejednávanej veci by uvedený dovolací dôvod bolo možné úspešne použiť, len ak by prípustnosť dovolania vyplývala z ust. § 238 O. s. p., v posudzovanom prípade však tomu tak nie je.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže v danom prípade dovolanie žalovaného proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné a vada uvedená v § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (ani žiadna iná procesná vada v zmysle citovaného ustanovenia) zistená nebola, Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, dovolanie žalovaného podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako neprípustné odmietol. So zreteľom na odmietnutie dovolania, nezaoberal sa dovolací súd otázkou vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.»

Ústavný súd po preskúmaní námietok uvedených v sťažnosti dospel k záveru, že najvyšší súd a krajský súd spolu s okresným súdom dali jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľ v konaní pred príslušnými všeobecnými súdmi nastolil. Tak najvyšší súd v napadnutom uznesení, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa, ako aj krajský súd spolu s okresným súdom v konaní vo veci sťažovateľa neponechali bez povšimnutia jeho argumenty, ktoré majú pre vec podstatný význam, a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, rozsudok krajského súdu v spojení s uznesením krajského súdu a v spojení s uznesením okresného súdu spĺňajú všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia a jeho prípadnej arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti.

Ústavný súd rovnako považuje za potrebné na tomto mieste pripomenúť, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva čl. 6 ods. 1 dohovoru síce ukladá súdom povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, túto požiadavku však nemožno chápať tak, že súdy majú povinnosť dať podrobnú odpoveď na každý argument (napr.: rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19. apríla 1994, č. 16034/90, § 61). Rozsah, na ktorý sa povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia vzťahuje, môže byť podľa povahy rozhodnutia rôzny. Okrem iného je potrebné zohľadniť aj rôznorodosť návrhov, ktoré účastník konania môže podať na súdy, ako aj rozdiely existujúce v zmluvných štátoch v súvislosti s právnou úpravou, zvyklosťami, právnymi názormi a vynášaním a vyhotovovaním rozhodnutí (napr.: rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Ruiz Torija a Hiro Balani v. Španielsko z 9. 12. 1994, č. 18390/91). Skutočnosť, že súd neprejedná každú podrobnosť tvrdenú účastníkom konania, nie je sama osebe v rozpore s požiadavkou spravodlivého prejednanie veci. Podstatné však je, aby sa neprehliadlo právo účastníka konania byť vypočutý a aby súd posúdil tvrdenia účastníka konania, hoci sa to explicitne neodrazí v konečnom rozhodnutí (rozhodnutie č. 10153/82 z 13. 10. 1986, D. R. 49, s. 67, 74). Odvolací súd sa tiež pri zamietnutí odvolania v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Helle v. Fínsko z 19. 12. 1997, č. 20772/92).

Ako už bolo uvedené, skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a sú v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd je toho názoru, že najvyšší súd a krajský súd spolu s okresným súdom sa dostatočne vyrovnali s námietkami sťažovateľa týkajúcimi sa náležitého zistenia skutkového stavu a právneho posúdenia veci. Podľa ústavného súdu nemožno dospieť k názoru, že by napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a rozsudok krajského súdu v spojení s uznesením krajského súdu a v spojení s rozsudkom okresného súdu bolo potrebné považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne vo vzťahu k predstretým námietkam sťažovateľa. Bolo nepochybne v právomoci najvyššieho súdu a krajského súdu v spojení s okresným súdom vykladať a aplikovať príslušné zákonné ustanovenia spôsobom, akým sa to vo veci sťažovateľa stalo. Skutkové a právne posúdenie sťažovateľovej veci zo strany najvyššieho súdu a krajského súdu v spojení s okresným súdom sú ústavne akceptovateľné a nemajú znaky svojvôle alebo arbitrárnosti.

Ústavný súd považuje na tomto mieste za potrebné opätovne zdôrazniť, že ústavný súd nie je ďalšou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti pôsobiacim mimo tejto sústavy, pričom vo svojej judikatúre sa riadi zásadou minimalizácie zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, rozhodnutia ktorých sú v konaní o sťažnosti preskúmané (napr. IV. ÚS 303/04, IV. ÚS 64/2010). Z tohto postavenia mu preto neprislúcha posudzovať vecnú správnosť právneho záveru, ku ktorému krajský súd pri interpretácii a aplikácii zákonaospel. Ústavný súd však musel

zaujať stanovisko k tomu, či napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a rozsudok krajského súdu v spojení s uznesením krajského súdu a v spojení s rozsudkom okresného súdu spĺňajú požiadavku ústavnosti (odôvodnenie majúce požadovanú kvalitu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru), rešpektujúc pritom svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého postup všeobecného súdu v súlade s platným a účinným zákonom (procesnými a hmotnoprávnymi predpismi konania v predmetnej veci) nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

Skutočnosť, že najvyšší súd a krajský súd v spojení s okresným súdom v napadnutých rozhodnutiach zaujali právny názor, s ktorým sa sťažovateľ nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti ich názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť ich právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (II. ÚS 122/05-106). Podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd svojím uznesením sp. zn. 4 Obdo/32/2014 z 31. júla 2014 a krajský súd svojím rozsudkom č. k. 2 Cob/165/2013-732 z 3. decembra 2013 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 2 Cob/313/2013-756 z 15. januára 2014 a v spojení s rozsudkom okresného súdu č. k. 28 Cb/2/2009-376 z 21. októbra 2010 takéhoto výkladu či aplikácie zákonného predpisu nedopustili.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že nie je daná možnosť, aby najvyšší súd svojím uznesením sp. zn. 4 Obdo 32/2014 z 31. júla 2014 a krajský súd svojím rozsudkom č. k. 2 Cob 165/2013-732 z 3. decembra 2013 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 2 Cob 313/2013-756 z 15. januára 2014 a v spojení s rozsudkom okresného súdu č. k. 28 Cb 2/2009-376 z 21. októbra 2010 porušili sťažovateľovo právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a jeho právo na spravodlivé súdne konanie čl. 6 ods. 1 dohovoru (a tým nemôže byť daná ani možnosť porušenia princípu právneho štátu plynúceho z čl. 1 ods. 1 ústavy), realnosť ktorej by ústavný súd mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto sťažnosť sťažovateľa v celej časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pokiaľ sťažovateľ v sťažnosti namietal aj porušenie princípu právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 ústavy, treba pripomenúť, že ustanovenia tohto článku ústavy sú súčasťou základných princípov ústavy a vzhľadom na to nemôžu plniť poslanie priamo aplikovateľných ustanovení v individuálnych konaniach (I. ÚS 176/07) o porušení základných práv a slobôd uvedených v druhej hlave ústavy (m. m. II. ÚS 821/00, I. ÚS 485/2010). Ústavný súd z rovnakého dôvodu odmietol aj túto časť sťažnosti sťažovateľa.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite sťažnosti.

Odmietnutím je sťažnosť sťažovateľa vybavená v celom rozsahu vrátane jeho návrhu na vydanie dočasného opatrenia, ktorého vydanie prichádza do úvahy len v prípade sťažnosti prijatej na ďalšie konanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. januára 2016